

мават да не съберат къщата, от която мъжете са ги взели”. Заплащането обикновено навсякъде става с хранителни продукти или пари.

Чергарстващите групи се движат и появяват и в градовете, и в малките населени места в търсене на пазари за стоката си. „Към края на месец юни 1914 г. видях по улиците на Варна някакви цигани, мъже и жени, зяпащи около себе си с големи

„Тракийски“ калайджии

очи и отворени усти, сякаш никога преди това не бяха виждали град. Бях се пръснали по улицата в групички по двама-трима, като членовете на една група периодично се присъединяваха към някоя друга, така че не бе много ясно в каква посока се бяха отправили повечето от тях. На мен ми стана ясно от пръв поглед, че те бяха членове на племе, несрещано досега.

Няколко дни по-късно, от случаен разговор с един уседнал циганин разбрах, че ги наричат „бургуджии“ или майстори на свредели, известни на другите племена като Пърпулия, които се настаняват всяка година в време на жътвата, току-що започнала, в село Паша Кьой (кв. Владиславово, Варна – б.а.), на около 7 км от Варна.

Нямаше и следа от самувереността, волността и адаптивността на околните, демонстрирани от конекрадите. По дрехите им можеше да разбере, че са християни. Мъжете бяха доста опърпани, косата им бе някаква дълга отпред и не сплескваша дъното на калпаците си върху главата. Жените бяха облечени в по-малко и по-прилепнали (тесни) фустани, отколкото другите християнки от Варна и околните села. Те също се държаха толкова наивно, колкото мъжете, което отново бе в контраст с находчивите жени от племето на конекрадите. Няколко мъже носех грубо струговани бургии в ръка, но те не ги продаваха” (Petulengro 1916: 45).

„Около Варна се срещат мургави момичета, облечени в някаква мес